

Наше Лемко

РІК III.

Ч. 11 (59).

Львів, 1-го червня 1936.

Виходить двічі в місяць.

Адреса: Львів, Зіморовича 3. Тел. 257-87.
NASZ ŁEMKO, LWÓW, ZIMOROWICZA 3.

ЦІНА ЧИСЛА 15 ГР.

Оголошення після умови.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:

Річно 3 зол., Піврічно 1:80 зол., Чвертьрічно 1 зол.
ЗАКОРДОНОМ: Річно 1 ам. дол. або рівновартість.

УКРАЇНСЬКЕ ВЕСІЛЛЯ НА ЛЕМКІВЩИНІ.

Українське весілля на Лемківщині в селі Риманівська Завадка. На світлий бачимо 4. весільних дружків з гопірцями й завітчанями капелюхами, молоду з молодим і своїми 4. дружками, з вінками барвінку й квіток на голові, невісти в широких фракеліках, по середині „пан староста“, сидить о. М. Жеплинський, місцевий парох; у долі коровай.

Зелені Свята.

Християнський світ обходить рікрічно три великі празники, що до них прикладає найбільшу вагу, в яких крім чисто релігійного, обрядового шукає ще іншого глибокого змісту. Ці великі рокові свята це Різдво Христове, Воскресення й Зелені Свята.

В Зелені Свята, коли ціла природа ожила новим життям, і манить нас своєю незбагнutoю, невисловимою красою свіжої зелені й пахучих, розсміяних цвітів, ідуть довгими рядами, мають на вітрі святі хоругви, лунають поважні пісні. Хоровід зникає між зеленню, де вічним сном сплять ті, що на своєму прапорі виписали золотими буквами: „Перемога, або смерть“.

Душа сповняється якимсь незбагнутим, могутнім почуванням, запа-

люється жагучим хотінням, мозок прошибає настирлива думка: Чейже і їм усміхалася колись чарівна весна, чейже їх манило своєю красою життя!

Але вони не захоплювалися нею, їх манила, чарувала інша весна, весна Волі, а молоде життя принесли вони в дарі чарівній Феї, що їй на імя Україна. І клоняться голови пе-

ред величю їхньої жертви, похилюються чола перед їхньою великою любовю, що дійшла аж до границь самозаперечення. Велика їхня жертва.

Та не сумують ті, що обступили вкриті зеленою шовкових трав та пахучим зіллям могили. Їхні лица поважні та проте погідні. Вони знають, що кожную велику ідею можна здійснити тільки ціною жертви, ціною крові й життя. Не сумувати їм, а радіти, бо великий той нарід, що для здійснення ідеї зуміє післати на смерть тисячі своїх найкращих синів, нікчемний, хто на таку жертву здобутися не може, боїться її й уникає. Здоровий у свому корені нарід черпає із тих могил снагу до життя, до нового змагання. Кров є особлившою течю. Вона падає на землю на це, щоби дати змогу зійти новому буйному посівови, щоби скільчиться новим життям. Де є могили, там є й воскресення.

Я. Галич.

Засновуйте при читальнях „Просвіта“, при кружках „Рідної Школи“ і „Сільського Господаря“ **Кружки Позашкільної Освіти.** Милевими кроками поступаймо вперед і ревно відроблюймо зане-дбане! В імя відвічної української правди організуймо нашу молодь на Лемківщині.

Пашу й збіжжя висліди Вашої цілорічної праці і засоби на життя обезпечуйте від огню тільки в одинокому українському Т-ві

Взаїмних Обезпечень
„ДНІСТЕР“
у Львові, вул. Руська ч. 20.

За культуру українського народу.

(У двацяті річницю смерті Івана Франка).

Сьогоднішня велика культура українського народу стоїть поруч культур других великих народів. Та цю нашу культуру збагачувало чимало світлих наших постатей; у всіх ділянках духового життя вони вкладали свій творчий дух, щоб піднести народне багатство та поглибити висше зорганізоване життя, що творить українську націю.

Одним з поміж цих великих працівників на культурному полі українського народу був саме **Іван Франко** — син сільського коваля з Нагуевич, дрогобицького повіту. Іван Франко уродився дня 15. VIII. 1856, помер дня 28. V. 1916 р. Вже замолоду, приглядаючись до тяжкої праці свого батька, зрозумів він, що хто хоче жити, цей мусить змагатися безнастанно на життєвих шляхах та виконувати найтяжчі праці навіть тоді, коли проти него є всі, але як він бачить, що праця, яку виконує — добра й справедлива та як вона промощує каменистий шлях народу до кращого майбутнього.

Франко все своє життя присвятив праці для українського народу; нещадив себе, але з найбільшим завзяттям і витривалістю прямував все вперед.

На всіх майже ділянках духового життя він лишив свій творчий слід. Франко бачив народню недолю, знав сільську біду й знав її малювати — передати на папір; Фран-

кові твори й поезія як духовий дорібок незвичайно піднесли та збагатили українську культуру.

З нагоди 20-ліття смерті Івана Франка (28. V.), кожна українська громада повинна вшанувати без-

* 1856 — † 1916

смертні заслуги найбільшого сина Галицької Землі.

Найкращі його твори: „Мойсей“, „Захар Беркут“, „Іван Вишенський“, „Перехресні стежки“, „Панські жарти“, „Пісня і праця“, „Семпер тіро“, „З вершин і низин“ — збірник поезій та другі.

Пізнаваймо Рідну Землю.

Географічний начерк Лемківщини.

Західні Карпати, що їх замешкує прастаре українське плем'я Лемків, прозвані також Верховиною, діляться на Лемківський, або Низький Бескид, що межує на сході від джерел Сяну з Високим або Бойківським Бескидом.

Низький Бескид невисокий, доходить усього до 1.125 м. і нестрімкий, прорізаний багатьма провалами й широкими долинами. Західні Карпати тягнуться від Дунаю по Попрад і Торису, зложені з пісковиків і лупаків, на сході по Сян і Ляборець на Підкарпатській Україні. Серед цієї смуги, м'якої форми, розсіяні вапнякові скалиці, наїжені та гострі. Найбільше їх над Дунайцєм, над Руським Потокком, над Грайцариком і Попрадом. На полудне від Лемківського Бескиду тягнуться смуга вигаслих вулканів т. зв. Пряшівсько-Токайські Карпати (1.092 м. високі).

Для переходу Карпати не важкі, багато просмиків, провалів і природних шляхів, тому лучба з південною стороною досить добра. Найважливіші просмики, знані ще в старині — це лупківський перехід, дуклянський шлях, новіший мощанецький шлях, путь над Попрадом і Дунайцєм.

Карпатські ріки повирізьблювали продовж віків дуже глибокі яри й корита, яких спад на просторі одного кілометра доходить дуже ча-

Михайло Проць.

Мати-Українка.

Буря лютує, що й божого дня не відно. Валить з корінням дерева-велитні. Не щадить навіть цих стареньких хат, котрі поприсідалися у підніжжю гір, скулені, при дебрах, уживають послідних зусиль, — щоб встоятись. Вітер зриває солом'яний дах з хижки на скраю села бідної вдови. — Тепер вона плаче. — Але її голос губиться... — Дарма, дарма! Бо вітер ще дужче напире, вже й стіни валить. Лише одні гори — вони оперлися розбійникови цілою своєю повагою, з якою виступали до тепер перед чужинцями. Це дійсна краса цієї землі. — Та вітер знову в ліс вшивався, гнув деревами аж до землі, ломив та виривав з корінням. Люди позабули за всі свої справи, покинули свою денню

працю і позачинялися перелякані по хатах, що в кожній хвилині може завалити їх деревляна хата і вони самі впадуть жертвою під її тягаром.

Одначе це тільки так здається, бо знаходиться геройська людина, що не вважає на страшну бурю, на вітер, що ломить дерева, валить хати. Вона йде поволи, але вперто вперед. Що загнало цю людину, під таку пору до того пекольного ліса? — Хто вона? Вона мати — вертає до своїх дітей.

Нараз підніма вона голову й твердий її погляд врізується в темну розбурхану глибину ліса.

Спізнилася. — Подумала вона. — Спізнилася і щож скаже тепер, ця люба княжна моя, Україна? — Скаже, лінива ти, неповоротна! Виховала дітей? Довела до розуму, навчила любити мене?

— Ні, я дітий добре виховувала. До розуму доводила і Тебе любить навчала. Нераз недужих і день і ніч доглядала, трудилася для них, не раз сама в недугу впадала, а все за дла них, дітий моїх. — І виховала їх. — Мала я добрий синів. Вони любили Тебе, боролися, життя своє клали, щоб Ти вільна була. — Вони всі полягли як один за те, щоб розкути з кайдан нашу княжну Україну. — Але другі позабули на всі мої добродійства прийняли собі іншу матір, а мене, рідну почали катувати. Стали служити цариці, що обманює їх своїми злобними обіцянками. Позабули навіть цю мову, якою наказує нам говорити наша княжна. Зрадники! — Тепер гуляють вони, марнують, тратять все те, що я придбала, а мене закули в кайдани і пустили в світ шукати долі.

(Докінчення буде).

сто до 100 метрів. Така стрімкість надається до примінення водної сили до витворення величезної енергії, що нею можна би гнати та порушувати найбільші машини.

Найбільша карпатська ріка Сян, прозваний „срібноолентий“, бере свої потоки з Карпат на лемківсько-бойківському промежжі — а самі джерела в околицях містечка Сянок (Синки); притока Сяну ріка Вислок типово гірська з високими берегами, впливає з лісів, що межують з селом Великий Вислік при західньому клині Команецької округи, при чеському кордоні. До Вислока вливається Тарча, або Морава, що пливе побіч Риманова. До Сяну вливається побіч Загір'я Ослава з Ославицею.

Другі карпатські ріки — це: Вислока, Біла, Роба, що разом з Сяном пливають до Балтійського Моря. На заході Лемківщину зрошує та прорізує ріка Дунаець з Попродом, що впливає з полудневого боку Карпат. Малі річки, потоки та важніші гори і місцевости, будемо по черзі описувати.

Абрагамів, або Абрамів — це малий потічок в селі Риманівська Завадка, бере початки в горах Низького Бескиду, пливе чверть милі долиною, що над нею розтаборилось мале село Абрамова, присілок, рим. Завадки, на східньому кінці Завадки вливається до річки Завадки, притоки Яселки.

Аксамітка, гора на західньому чеському промежжі біля Спишу. На її шпиль знаходиться городище, свідок кривавих подій в давнині, як-то вожд Гуситів Аксамітка в 15. століттю довгий час турбував і непокоїв сандецькі оселі. Там знаходяться також печери, сховища Гусів, підніше в них виводилися та перебували карпатські опришки.

Бахір, малий потічок в Березівщині, впливає з горбовин між селом Бахір і Лісківка, в половині села Бахір вливається до потоку Золотника, званого також Шкляркою.

Бальничка, потічок в селі Бальничка, що по чверть милевім бігу в селі Манів вливається з лівої сторони до ріки Ослави, притоки Сяну.

Бахірець, невеличке село над Сяном, коло містечка Дубецька, при шляху з Перемишля до Дубецька — Динова до Коросна. Про початки та оснування того села немає вісток, бо вже в 1640 р. не було при люстрації ніяких документів. В селі деревляна церква з 1760 р. Це село, хоч вже в перемиському повіті, однак належить до т. зв. **Сяницького Поділля** в Сяницькій Землі. Дуже гарні тут види над Сяном. (Далі буде).

Позір Сяниччина! Спішім всі до Військового-Залужа!

В днях 19., 20. і 21. червня ц. р. випадає у нас великий Відпуст в празник Найсолодшого Серця Христового і хрестна дорога поблагословлена о. шамбеляном Гриником з Перемишля в травні 1934 р. при співучасті сусідних священиків і численних вірних. Відпуст цей стягає що року дуже багато селян з жінками і дітьми з доколичних сіл як: Загір'я, Манастирець, Волоська і Сільна Тиряв'я, Голучків, Семушова, Биківці, Вільхівці, з Руської Дубрівки, Костарівець, Сяничка, Прусіку, з Межибродя, Трепчи, Загутиня, Сторожів, Постолова. Масова участь прочан свідчить як найкраще про сильне привязання до свого рідного трікат. обряду, рідної пісні та рідної церкви. Самі вже гірська принадна околиця притягає громадою, а ще до того в літі з пречудними зеленими вінцями гір, тисячі побожних вірних, які масово беруть участь в прекрасних триденних Богослуженнях, і в церкві

і на дворі в каплиці; вислухують до сліз проймаючих, взнеслих строгих стаційних проповідей оо. проповідників місіонарів, окремо запрошених і дуже громадно приступають до святої сповіди і св. Причастя, та покріплені на душі в часі теперішніх злиднів, з гарячими споминами вертають до своїх хат. Тому користайте, дорогі прочани, з нагоди й як щороку, так і тепер спішіть всі до Залужа—Військового на це величаве свято і торжество Божої Любови і просіть у стіп Н. й солодшого Серця Христового як найбільшніх ласк і благословення, для себе, рідні, та цілого нашого українського народу на дальшу тернисту дорогу життя аж до побідного і світлого свого Воскресення.

Всіх вірних у Сяниччині запрошує до численого прибуття на Відпуст о. Петро Андрейчик, парох у Військмі, в червні 1936 р.

Світлина церкви буде в 12. числі.

Сяницька хроніка.

Аматорські вистави: Дня 13. квітня ц. р. відбулася в Боську заходом місцевої Читальні „Просвіта“ вдруге — театральна вистава комедії Тобілевича п. з. „Розумний і Дурень“. — Дня 19. квітня ц. р. відіграв Кружок Р. Ш. з Морохова драму Суход. п. з. „Хмара“ у себе та в домівці Читальні „Просвіта“ у Репеді; дня 26. квітня ц. р. улажено в Залужу — заходом місцевого спортивного Товариства „Луг“ — аматорську виставу комедії Ю. Шкрумеляка „Правдиве багатство“ і М. Курцеби „Свідки“ — рівнож того дня відіграв новооснований Кружок Р. Ш. у Туринську 3 комедії, а саме „Свідки“ М. Курцеби, „Сатану у бочці“ й „На перші гулі“ Васильченка — вкінці дня 3. травня ц. р. заходом Читальні „Просвіта“ у Великих Сторожах, відіграно драму Кропивницького п. з. „Невольник“. Славню свідомо молодіжи!

Місія у Вільхівцях. Заходом місцевого пароха о. Івана Підгарбія почала „місія“ свою працю дня 3. травня ц. р. та тривала 10 днів. Місію провадили, 2 Отці Редemptористи.

Святочне відкриття новооснованого Кружка Р. Ш. у Туринську — відбулося дня 26. квітня ц. р. рефератом відпоручника Пов. Кр. Р. Ш. у Сяноці м-ра Льва Букатовича п.

з. Завдання Рідної Школи з углядженням значіння доросту та Дитячих Садків. Оживлена дискусія присутних наглядно доказує, що промадянство інтересується промадянськими справами. Є це одинокі культурно-освітні Товариства в селі. На закінчення цього дня відіграли аматори Кр. 3 комедійки, саме: На перші гулі, Сатана в бочці та Свідки. Прегарна гра аматорів дає поруку, що новоосноване Товариство виповнить своє завдання в цілості. Кружком займається ревно о. Василь Середович, місцевий парох.

Розбудовуємо молочарський промисл. В половині травня ц. р. поставили в селі Добра Шляхотська, коло Мриголода, сметанкову станицю, що буде достарчати сметану до Районової Молочарні до Володжда. Завдяки заохоти місцевого о. пароха І. Гайдукевича й короткій промові промадянина Любомира Пелеха Добрян масово вписалися в члени нової станиці. Кружківку й другі потрібні знаряди привезли з Володжі, так, що від 15. травня ц. р. новооснована молочарська станиця розпочала працю.

Це дуже гарний обяв нашого свідомого громадянства, що дбає про поширення рідного промислу й працю для своїх людей. Так повинно діятись скрізь у лемківських сторонах, бо зорганізовано, всенародно легше прогнати кризу з наших хат.

НОВИНКИ.

Загальні Збори Кооперативи „Надія“ в Синеві відбулися при кінці квітня. На збори прийшов з Сянока Др. Василь Блавацький та вивисив численно зібраним цілю й завдання кооперативи для українського села. Стара Управа уступила, а в склад нової вибрано Антона Ріпку й Івана Гануляка. Слід ще тут додати, що в кооперативі не треба заводити ніякої політики, бо кооперативу на це засновує село, щоб гріш не переходив в жидівські руки, лише оставав в селі та підносив добробут господарів.

В нагороду за пильність в науці одержала наша найменша співробітниця Гануся Тупяківна з Вороблики цілу історію України в 4. томиках для українських дітей, що її закупила наша Редакція у Видавництві „Світ Дитини“ та переслала нашій маленькій пташці у Вороблику, що своїми молодечими устами щебече гарні віршики про нашу любов Лемківщину. Батькам молоденької Ганусі бажано кріпкого здоров'я, щоб у людей вивели свою доню та щоб вона стала підпорою і потіхою їхньої старости — та славою Лемківщини.

Любов до рідної землі. Англійська місіонарка в Канаді в своїх проповідях дуже хвалить наших українських емігрантів в Канаді за їх любов до рідної землі. Найбільше зворушує слухачів чужинців, як місіонарка оповідає про одну селянку з Галичини, яка привезла з Карпат грудку рідної землі, щоби на чужині бодай ту грудку поклали на її могилі, як вона помре далеко від батьківщини.

Померла столітня Лемкиня в Королів. Вороблику 1-го травня ц. р. Анастасія Гавра, що доживала сотку літ. Вона почувалася до останніх днів бадьоро та ніколи в життю не хоріла і памятала добре й любила оповідати про тяжкі панщизняні часи. Покійна була найстаршою Українкою на Лемківщині.

Кінець Абіссинії. Італійці заняли столицю Абіссинії Адіс Обеду, негус вийшов з родиною й міністрами до французької пристані Джібуті, звідки поїде до Англії. Дезертири ограбили місто та спалили палату негуса і більші доми.

Оплати за ровери обнижено. Роверові карти та іспити для тих, що хочуть їздити ровером скасовано. Хто має ровер і хоче їздити має тільки викупити табличку з числом; це коштує одноразово але на все 2 зл.

Санаторія Товариства „Перемиська Епархіяльна Поміч“ у Жегестові—Живці.

Згоріла, рятуючи гроші. В Устіяновій, к. Долішних Устрик вибухла пожежа, яка знищила чотири господарства. Коли жінка господаря Мих. Чиряка пригадала собі, що в горючій хаті остало 300 зол., кинулася рятувати їх. Тоді хата завалилася і Чирячка погинула страшною смертю. На згарищі знайшли тільки останки недопаленої ноги і руки нещасної жінки і біля них 90 зл. срібною монетою.

Знову затроїлись денатуратом. В селі Либихора б. Турки н. Стр. в хаті Михайла Попивника попивали собі денатурований спирт. Та гостина ця сумно скінчилась, бо 62-літній Степан Михальський кількома чарками отруївся на смерть. Помер в страшних муках, а трьох інших гостей тяжко затроєних відвезено до лікарні.

Новий міст. У Затварниці, повіт Лісько, посвятили новий міст на ріці Сяні, що його побудували селяни власним коштом і власною працею.

За останніх 15 літ вирубали три мільйони гектарів лісу. Справа лісів у Польщі, особливо лісів у Карпатах, звязана з господарською, стратегічною і торговельною сторінкою краю. Квартальник „Господарка Водна“ містить реферат інж. Ст. Крука на тому повені. Виявляється, що повільне спричинене в першій мірі винищення лісів на стоці гір Карпат. Директор Лісового Департаменту, Ян Мікляшевські обчисляє, що залісна поверхня в Польщі не є більша, як 20 відсотків загальної поверхні Польщі. Під оглядом заліснення Польща займає щойно 11-те місце в ряді європейських держав.

За останніх 15 літ, себто від 1920-го року до сьогодні вирубали в Польщі 30 проц. загального простору заліснення, це є 3,000,000 гектарів лісу.

Гроші полетіли в хмари. На ярмарку у Слупцях біля Ловіча одна селянка хотіла зробити своїм дітям несподіванку й купила три газові бальоники. Щоби бальоники не

втікли, обтяжила їх хустинкою від носа. На біду потрутив її хтось з прохожих, бальоники вирвалися їй з рук і полетіли з хустинкою вгору. Жінка счинила крик, бо в хустинку завязала була 150 зол., які дістала за продану корову. Надармо стріляв один поліцай. Гроші зeszли незабаром за хмарами. З цього наука, щоб не купувати зайвих річей; чи не краще купити дитині гарну українську книжечку або молитовник?

Важне для науки релігії.

Недавно вийшла кольорова карта Біблійної Палестини, призначена для вжитку при навчанні Біблійної історії обох Заповітів. Появу такої карти в нас треба з признанням почитати, бо віддасть вона належну прислугу як оо. катихитам, так теж і шкільній молоді, що вже вміє користуватися мапою. Ця карта хоча невелика розміром (32×22 см.), то багата змістом, бо є на ній зазначені всі важніші Біблійні місцевості, границі плеємінних й адміністративних областей, шляхи і т. п. Також є додані в кутах дві малі карти: плян Єрусалиму в часах Христа і карта повороту Ізраїлітян з Єгипту. З огляду на незвичайно дешеву ціну, всього 30 сот., можуть її закупити собі також шкільні діти, а не тільки оо. катихити. Щоб дешевше коштувала пересылка, треба вмовляти відразу бодай кільканадцять примірників. Замовлення слати до Адміністрації „Українського Юнацтва“ Львів, вул. Петра Скарги 5.

ВИСТАВА КАТОЛИЦЬКОЇ ПРЕСИ

відбулася в Римі у Ватикані, осідку Папи, в дні 12. травня ц. р. У виставі бере участь 45 держав і 53 країв з цілого світа. Тільки більшовики і Німеччина не беруть участі у виставі. На тій виставі є також український відділ, де є виставлені українська католицька преса з усіх країв, де живуть Українці-католики.

Хто осмішує себе? Цей, що вірить у чари, забобони, ходить до знахорів, ворожбитів, купує льоси на ярмарках, позваляє обманювати себе різним циганам-продисвітам.

Чому він це робить? Бо не читає українських книжок і не передплатує „Нашого Лемка“!

Загальні Збори Читальні „Просвіта” в Сяноці — відбулися дня 25. IV. ц. р. при найбільшій дотепер кількості членів, а саме 35 осіб. Зі звіту довідуємося, що Читальня має 98 членів та що у звітному році прибуло нових членів 29. Уладжено 2 театр. вистави, 7 відчитів на теми: Значіння кооперації для українського народу, Настя Волошин — українська стигматичка, Берестейський мир, Етнографія України, Алькоголь — руїна народу, Слідами босих ніжок — Олени Цегельської, Загальна етіюлогія. Передплачується часописи: Наш Лемко, Неділя, Життя й Знання, та Новий Час. У дні 1. листопада 1935 взяла Читальня участь у Болослуженню та уладженні могили за Героїв. Касовий звіт виказує у приходах квоту 458 зол. 25 сот. (головний дохід з місцевих членських вкладок 326 зол. 15 сот.), у розходах квоту 453 зол. 51 сот. (готівка у касі 4 зол. 74 сот.). Головні позиції у розходах, це чинш за домівку — 183 зол. 75 сот., передплата часописів 111 зол. 40 сот., закупно книжок 51 зол. 50 сот. — Бібліотека всіх чисел має 735 — вартости 1591 зол. 90 сот. — у звітному році прибуло 47 книжок. Всі книжки гарно оправлені. Найбільше книжок перечитала п. Ольга Сіра то є 86, а найбільше читана книжка це „Мотря”, Богдана Лепкого, бо перечитало її 54 членів. По уділенні абсолюторії уступаючому Виділові, вибрано новий Виділ, і надаліше Головою Читальні о. Степана Венгриновича. Не дуже то оживлену діяльність Читальні треба приписати місцевим невідрадним обставинам, малому числу свідомих українських громадян, перепон зі сторони кацапів, утворенню адміністрації і т. п. Рівнож і брак відповідної домівки спиноє у великій мірі працю Читальні. У широкій дискусії в наміченні праці Читальні рішено всіма силами старатися змінити домівку та впровадити голосне читання, котре голов-но має бути призначене для нововписаних членів-дівчат домашньої прислуги та міщанської молоді.

Не дозволяють на виставу. Виділ читальні „Просвіта” в Лодині вносив прохання до Сянока на театральну виставу, другим разом на урядження членської забави; одначе оба рази безуспішно. А другі роблять забави в школі та витупцюють цілими ночами.

Концерт у честь Тараса Шевченка відбувся у Володжі в квітню ц. р. Люди прийшли з поближких сіл, деякі йшли пішки близько 18 км., щоб лише бути на концерті. Ніхто не жа-

лував трудів, бо місцевий хор під умілим проводом Л. Пелеха, відспівав кілька гарних пісень, деклямаційні точки відповідно уложені й вступне слово студента Льва Д., як також живий образ викликали в очах приявних словози радости. Всі незвичайно вродовані розходились до своїх хат, оповідаючи собі свої вражіння та призадумуючися над тим, чому то в кожному селі на Лемківщині не має таких людей, що вели би ось таку культурно-виховну працю. При помочі таких вистав неодному отворилися би сонні очі, не один став би гарним працівником на народній ниві. (В.П.)

Згоріла хата Михайла Балки в Улочі над Сяном з невідомих причин. Виратували тільки худобу, решта спалилася до тла. Господар з родиною остав без даху і хліба в часі передновку.

Бабський бунт, під таким заголовком відбулося гарне представлення в селі Суковате, дочерне Кальниці; аматори вивязалися на пречуд гарно зі своїх роль, проводив у представленню Микола Тхарик, дяк. Дохід призначено на школу.

Хочете, щоби „Наш Лемко” далше виходив стало на 12 сторінках **намовте свого знакомого**, щоби вислав передплату на „Нашого Лемка”, також самі подбайте, щоби й ви не залягали з передплатою.

Важний розпорядок знаходиться у Вістнику Станиславівської Епархії в справі часопису „Дяківський Прапор”. З огляду на це, що цей часопис має протицерковний напрям — сектантсько-большевицький — звертаємо увагу всім нашим читачам, щоби

оминати цю газету, як шкідливу й недоцільну. Оповістку, поміщену в попереднім числі з огляду на неточне поінформовання Редакції — просимо уважати як не важну!

Наші брати в Складистім вірять, що таки прийде час, коли відновлять у себе часово припинену діяльність читальні „Просвіта”. Також свідомо молодь Малої Ростоки й Складистого задумує заложити Кружок „Відродження”. Щастя Боже!

Через дівчину і шпіритайку один до гробу, другий до арешту. В селі Босько посварився Микола Кушнір, Павла з Іваном Драчом, через дівчину О. К. і в часі сварки І. Драч як сильніший викинув свого суперника з хати дівчини. Тоді Кушнір зачатувався з сокирою на дворі та як Драч вийшов з хати, зарубав його Кушнір в голову, так тяжко, що Драч помер до тижня в Сяноці в шпиталі, а Кушнір помандрував до криміналу. Іван Драч був сином порядних родичів і ніколи не мішався до бійки, натомість Кушнір ніколи не ходив ані до св. Сповіді ані в неділю до церкви — його ремесло бійка й мамона шпіритайка. Та ще не прогомонила ця сумна вістка, як рознеслось по селі, що на колійовім торі між Боськом і Заршином найдено почвертоване тіло якоїсь жінки. Оказалося, що це тіло учительки С. Микулівної, яка через нервовий розстрій кинулась під поїзд. Похоронено її на цвинтарі в Боську при співучасті учительства з Боська і багатьох парохіян того села; хоронив о. декан М. Величко, місцевий душпастир. Мик.

До попереднього числа долучили ми розрахункові перекази. Якщо маєте вже вирівнану передплату, то передайте переказ своїм знайомим і намовте їх, щоби вислали передплату на „Нашого Лемка”. Дальша судьба „Нашого Лемка” залежатиме від самих наших читачів. Тільки завдяки масовому поширенню й постійним передплатникам „Наш Лемко” стане на твердих основах і буде виходити на 12 сторінках. — Тому подбайте про нового передплатника „Нашому Лемкові”.

**„ЦЕНТРОСОЮЗ”
Львів, ул. Зіморовича ч. 20/22.**

поручає мила власного виробу до прання й миття з запахом, мило тоалетове (троякий формат), мило до голення; нитки з власній навивальні. — Занимається експортом: яєць, беконів, фасолі заграницю. Має на складі: штучні погної, насіння, господарські машини і приладдя — Всі українські Кооперативи на Лемківщині робить замовлення тільки в „Центросоюзі”, Львів, Зіморовича ч. 20/22.

**Склад
Народної Торговлі
в Сяноці**

поручає членам, кооперативам і приватним купцям споживчі й кольтоніяльні товари, насіння господарських рослин і трав.

Загально-лемківська політична нарада в Сяноці.

Дня 14. травня 1936 р. відбулася в Сяноці заходом Повітового Народнього Комітету УНДО в Сяноці велика політична нарада, в якій взяло участь 184 представників цілої Лемківщини з повітів: Сянік, Коросно, Березів, Ясло, Ряшів, Горлиці, делегати ліського повіту, представники УПР, а саме, заступник голови УПР посол Володимир Целевич та посол др. Степан Витвицький.

Нараду отворив і нею проводив Голова Повітового Народнього Комітету УНДО в Сяноці др. Василь Блавацький, який привітав присутніх, а зокрема представників УПР, зазначаючи, що вони своєю прихильністю на нараді наглядно опрокидують поширені деякими людьми погоски, мовляв УНДО виреклося Лемківщини. До президії нарад покликано п. Олекс. Гладішовського, голову Пов. Нар. Комітету УНДО в Ліську і селянина Михайла Черепаняка зі Семушової, а на секретарів м-ра Льва Букатовича та студ. Володимира Бровара.

Перший забрав голос пос. др. Ст. Витвицький, який виголосив довший реферат про політичне положення українського народу в межах Польщі, про теперішню українську політику й діяльність Української Парляментарної Репрезентації. Зокрема привітав Лемківщину від УПР та Національного Проводу і запевнив присутніх про постійне живе заінтересування всього українського громадянства та його Проводу справами Лемківщини.

Опісля посол В. Целевич доповнив звідомлення свого передбесідника й обговорив політику влади на Лемківщині й всі лемківські болячки як: справу лемківського букваря, апостольської адміністрації й інші. Зокрема підчеркнув вагу швидких, вірних і точних інформацій про те все, що діється на Лемківщині.

Обох бесідників нагороджено грімкими оплесками, почім розвинулася жива дискусія. Забирали в ній голос: др. Степан Ванчицький, адвокат у Сяноці, Степан Вархоляк з Вороблика Королівського, о. Карло Сальо з Мшаної, студ. В. Бровар зі Сянока, селянин Іван Вільха з Репетова, о. Вол. Худик з Волі Нижньої, селянин Михайло Черепаняк зі Семушової, селянин Федір Сегінь з Репеді, селянин Олекса Середницький з Улюча, селянин Петро Дембійський з Куляшного, о. Петро

Андрейчик парох з Війського, селянин Ізидор Лайкош з Голучкова, селянин Йосиф Шітка з Яблоніці руської, кооператор Йосафат Пачовський з Команчі, селянин Іван Малишак з Костарівець, столяр Антін Гоц з Дубрівки Польської, о. Василь Середович парох з Туринська, селянин Василь Качмарський з Бонарівки, о. Михайло Жеплинський парох зі Завадки риманівської, п. Олександр Гладішовський у Тисковій та др. Володимир Каранович лікар у Сяноці.

Бесідники порушували у своїх промовах цілий ряд місцевих пекучих справ і висказували подяку цілої Лемківщини Українській Парляментарній Репрезентації за її дотеперішню діяльність. Бесідники домогалися: щоби наші послі частіше відвідували Лемківщину. Дальше домогалися, щоби УПР поробила заходи в справі усунення лемківського букваря і читанок, в справі усунення перепон при закладанні читалень „Просвіти“, Кружків „Рідної Школи“, „Сільського Господаря“ й інших українських організацій у західній Лемківщині, де їх влада позакривала та недозволює на оснування нових товариств. Рівнож закликали бесідники до масового поширювання українського часопису „НАШ ЛЕМКО“, котрий об'єднує всіх Лемків так на західноукраїнських землях як і в Америці. Вкінці цілий ряд селян дуже гостро осуджували церковну політику о. Полянського.

На порушені бесідниками справи відповідали або лосли, або провідник зборів.

По дискусії у неприсутности духовенства ухвалено одноголосно слідуєчій резолюції:

1) Загально-лемківський Зїзд у Сяноці заявляє, що Лемківщина почуває себе нерозривною частиною одного українського народу й що ніякі міри не всилі її відірвати від українського пня.

2) Загально-лемківський Зїзд уважає Українську Парляментарну Репрезентацію за представницю Лемківщини та одиноко управнену

до заступництва її інтересів і висловлює їй повне довіря та признання за дотеперішню діяльність.

3) Загально-лемківський Зїзд засилає синівський привіт Преосвященному Кир Йосафатові, Епископові Перемиському та стверджує, що до національного й релігійного відродження Лемківщини причинилося головню патріотичне гр.-кат. Духовенство.

4) Загально-лемківський Зїзд домогається зліквідування Апостольської Адміністрації для Лемківщини, а коли це не сталося, обсадження її ідейним греко-католицьким священиком.

5) Загально-лемківський Зїзд домогається української мови навчання, українських підручників та українського вчителства у лемківських школах із українською діворою.

6) Загально-лемківський Зїзд підчеркує право Лемків до набування землі при парцелюванні великої посілости та домогається праці для українських робітників у місцевих промислових фабриках і заведеннях.

7) Загально-лемківський Зїзд прохає Українську Парляментарну Репрезентацію поробити заходи в цілі відновлення окружного суду у Сяноці, поширення його компетенції на повіти березівський та короснянський та прилучення його з поворотом до апеляційного суду у Львові.

8) Загально-лемківський Зїзд вживає Лемків стати одностайно та об'єднано до організування свого життя у рядах українських культурно-освітніх установ та в рядах і під проводом УНДО до боротьби за свої права і за своє національне існування, а цілий український нарід та лемківську еміграцію поза границями Лемківщини просить о якнайдалше йдучу поміч для себе.

По 5-тигодинних нарадах і зложенні подяки ПП. Послам та відспіванні національного гимну, закінчено цей перший Загально-лемківський Зїзд.

ВЖЕ ВИЙШЛА З ДРУКУ: „ІЛЮСТРОВАНА ІСТОРІЯ ЛЕМКІВЩИНИ“
й „УКРАЇНСЬКЕ ВЕСІЛЛЯ НА ЛЕМКІВЩИНІ“,

з образками, на гарному папері.

Замовлення слати до Адміністрації „Наш Лемко“, Львів, Зіморевича 3.

Поділ господарки на Лемківщині.

Як належить господарити в Карпатах.

Під географічно-господарським оглядом ділимо простір Лемківщини на слідуєчі полоси: **перша Карпатсько-прикордоння смуга**, камінно-гориста, ялова але до обрібки легка, місцями на сподах лепкуватиця неродюча; це простір земель між долишньою Ославою, над джерелами Вислока, Вислоки, Білої та між середнім Попрадом. Тут треба також зачислити **Другу карпатську полосу** — **сама карпатські високоверхи з лісовими пасовищами, полонинами, дикими берегами**, вкритими корчами, ялівцем і низькою сосною. Цей простір земель ненадається зовсім до обрібки, такі землі у великих просторах знаходяться на гірських високорівнинах у прикордонній полосі на висоті поверх 400 м. до 700 м., тут навіть овес не вдається. Такі пустарі бачимо від сходу Лемківщини коло Дверника, Берески, Радошиць, Команьчі, Великого Вислока, Мощанця, Дорова, Суровищі, Яселка, Дальової, Цергової, Гирової, Мшанки, Барвінка, Зиндранової, Грабу, Висової, Ізб, Злоцького, Жубрика, Богуши, Руської Королевої й самого західнього клина Лемківщини з Білою-Чорною Водою, Шляхтовою й Явірками.

Ця карпатська полоса, зв. **карпатські полонини**, найкраще надається до випасу молодого ялівнику, волів та овець. На окремих місцях цієї полоси треба розводити ліс, в низинних садити ясені, явори, буки, граби, на висших смереки, ялиці, високопенні сосни.

Третій карпатський обшар — це **поля над берегами рік**, річок, потоків і гірських потічків. Тут найкраща земля, родюча, добра до обрібки, хоч у деяких околицях піскувата й камениста, пр. в Межироддю, Вільхівцях, Трепчі, Лодині, Улючі, Синеві, Боську, Бонарівці, в долишньому кінці Команьчі, над річксю Блхнаркою, що в селі Ганьчовій вливається до Ропи, у **Більцаревій**, зв. житня рілля з простором поверх 1542 моргів землі; такі скравки доброї землі, прозвані на Лемківщині „грядями“ знаходяться майже в кожному селі, однак в дуже малих відсотках, приміром в селі **Вижні Брунари** коло Снітниць, в Грибівщині на загальній 2025 морговий простір землі — ледви 317 моргів надається крім лук, садів-загород на гряди; в **Цеклинській Волі** на 2268 моргів землі припадає на ліс 1257 морг. та заледви 76 морг. на добре видайне поле, цебто гряди: в **Дальовій** на

1050 морг. поля — луки й сади займають 144 морг., писовище 169 морг., ліс 136 морг., решта вівсяна рілля — на гряди можна зачислити найбільше до 27 морг.

Для кращого пояснення видайности й природних прикмет лемківських земель наведемо дуже цікаве явище. Отже — в кожному селі на Лемківщині легко перевести оцінку землі; якщо вийдемо на гору та поглянемо вділ, то бачимо: верх гори вкритий лісом — це **лісова господарка**; серед лісів полонини, пасовища-пасіки — це **годівельно-випасва господарка**; узбіччя гори яруги вижолоблені продовж віків спади вкриті кущами й листковими деревами — це найкраща полоса до штучного — цебто плянового залісування — отже **плянова лісова господарка**, далі бачимо вузькі загінчики на ріллях, піврільках, третинах, четвертинах і вертаннях — це вже збіжева господарка — по більшій частині **вівсяно-пашня господарка**; ще нижче також у загінчиках, хоч деколи вже й на кращому — ширшому клаптику ріллі засіяні другі гатунки збіжжя як багатий овес, ячмінь, жито й пізна яра пшениця — отож **полоса збіжевої господарки**; відтак приходить **окопово-сівна господарка**, тут на найліпше справлених і виправлених ріллях садять бульбу, сіють горох, боб, фасолу, вику, сою й другі мотилкуваті насіння — вкінці невеликий простір займають на рівних місцях гряди т. зв. найкраща **пшенично-буракова господарка**, тут сіють пшеницю, оркіш, коноплі, лен, соняшник, різні зела, садять бураки, капусту, помідори, часник, цибулю, й другі шляхотніші городовини. Між цією полосою й окопово-сівною знаходяться луки-сіножати — **сіно-**

жання господарка; при хатах і господарських забудованнях маємо сади, огороди, цвітні садки, пасіки — отже це буде **садівничо-пасічня господарка**. Ще лишається — може найбільший на цілій Лемківщині — простір неужитків, неуправлених — незасаджених берегів, скравків поля при ровах, дорогах, шляхах — це **занедбана дика господарка**, однак при відповідному догляді й використанню ця полоса занедбаних земель могла би дати великі користи кожному селові.

Такий самий поділ можна приміняти до цілої Лемківщини, йдучи Карпатами від Сяну по Попрад — в напрямі північно західньої Лемківщини.

І тут побачимо найперше при кордоні здовж цілих Карпат **лісову господарку**; другу з черги **годівельно-випасову господарку**, пізніше ближче рік, над ріками й на високорівнях **вівсяно-пашню полосу**, далі полосу **збіжевої господарки**, що повільно міняючи положення переходить в доли — або на так зване західне надсянське **Поділля пшенично-городовинної господарки**.

Цей поділ наводимо тому, щоб належно пізнати лемківську землю-рілля, та пізнавши її — відповідно її оцінити, а практично-научна оцінка вкаже нам способи використання всіх прикмет карпатського підсоння й примінення кращих нових способів обрібки, посіву, вихісно-вання кожного загінчика ріллі та забезпечення нам кращих доходів, урожайів — врешті загального добробуту.

У чергових числах будемо окремо пояснювати кожен господарську полосу враз з усіма ділянками належного вихіснювання й обрібки ріллі. Наша земля не дасть нам гинути, але мусимо знати, як її використати.

Юліян Тарнович.

—o—

ПРИМІР ГІДНИЙ НАСЛІДУВАННЯ.

Дня 10 травня ц. р. відбулося весілля Гучка Петра з Євою Щудлик, свідомих громадян і членів читальні „Просвіти“ в Загутині. При кінці весілля присутній гість Михайло Бедзик, господар читальні в Загутині, виголосив кілька слів про значіння „Рідної Школи“ з зазивом зложити добровільний дамок на „Рідну Школу“. Збірку перевела Федчаківна Катерина. Зібрано 3.04 зл. Гроші зложено на руки Михайла Цапа, котрий післав їх де слід.

Це перша збірка при такій на-

годі в Загутині й в його околиці, тому треба з цього похвального діла радіти, бо якщо хочемо дочекатися кращого завтра, то конечно треба піддержувати рідні установи; тільки єдність, згода, освіта виведуть нас до кращого завтра. Рівнож звизаємо братів Лемків так села Загутиня як і дооколичних сіл, щоб при всякій нагоді памятали замість на п'ятику по весіллях і хрестинах, зложити гріш на рідні цілі.

Новоженцям бажаємо щастя й гаразду!

Дружби.

Зїзд представників Українських Обласних Музеїв у Сяноці.

Українські обласні Музеї, розвиваючи пляново свою цїнну діяльність, уладжують щороку зїзди, по черзі в осередках обласних Музеїв в ціли познакомлення себе зі здобутками річної праці та виготовлення напямної праці на слїдуючий рік. Саме цього року зїзд відбудеться у Сяноці в Музею Г-ва „Лемківщина“, в часі Зелених Свят, цебто 31/5 й 1/6.

На програму зїзду складаються слїдуючі точки: у дні 31/5 ц. р. год. 15, привіт господарів і доповідь про Лемківщину, офіційне відкриття з рамени Комітету, прочитання протоколу з попереднього зїзду, звіт Комітету з загальної праці, звіти музейників з місць, на-

мічені внески для Зв'язку Музеїв у Польщі, дискусія й внесення, та 2 відчити: Д-ра Я. Пастернака — „Преїсторія Лемківщини“ і Д-ра Ф. Коковського — „Над джерелами Ослави“. **Дня 1/6 ц. р. відбудеться рано науково-дослідна поїздка до замчища в Мимоню.** Крім представників українських обл. музеїв, беруть участь також і наші львівські музеї, цебто їх представники. У склад Комітету входять: Д-р І. Свенціцький, Д-р Я. Пастернак, Д-р М. Драган, Д-р В. Кобільник та проф. Лев Гец. Бажаємо Зїздові в його праці якнайкращих успіхів. Поблизьке громадянство з Боськи й Синєва прохаємо помогти нашим дослідникам у праці на Мимоню.

Ревна праця все кінчається бажаним успіхом.

ВЕЛИКЕ ТОРЖЕСТВО У ВІЛЬХІВЦЯХ БІЛЯ СЯНОКА.

(Допис).

Село Вільхівці, над правим берегом Сяну заслонене від півночі й сходу мальовничим вінком зелених гір, при битому гостинці до Сянока (2 км.), уквітчане садами і гарними біленькими хатами з пречудним отвореним видом на срібнолентий Сян і Сянік, наче східне передмістя Сяноку з шляхоцкими назвискими селян як Лісовські, Познанські, Галицькі, Скобельські, Міхновські й другі, святкувало небуденне релігійне свято — 10-днєвну (від 3.—12. травня) місію, яку давали ОО. Редемптористи з Тернополя: о. Ігумен Порождко і другий о. Якимович. До приходу молодого ревного й ідейного душпастиря, теперішнього пароха о. Івана Підгарб'я, Вільхівці були доменею кацапства. Впливи сяніцьких кацапських вожак недобитків — які тішались великими симпатіями — на шкоду Українцям — можних панів Сянока й які одинокі дають напям церковній на жаль політиці експериментальній цілої нещасної Лемківщини, заробили тут багато шкоди і моральної руйни в душах деяких збаламучених, а добрих і чесних Вільхівчан малоземельних — живучих до недавна з праці у фабриці вагонів, нечинної тепер у Сяноці. Впливи фабрично-робітничого елементу і жидівства сяніцького знайшли податний ґрунт і почву на тлі безробіття і загальної нужди мешканців села задурманеного від давня кацапщиною як розкладовим і ганґринуючим елементом під комунізм і сектанство (суботники). Виполоти

бурян безвіря сектанства і комунізму у своїх парохіян через 4 роки свого душпастирювання ревного, тихого, муравлиного було не під силу самому о. парохові молодому. Читальня Качковського і старий кацапсько-русофільський консерватизм старшої генерації, стало паралізували працю церковно-народно о. Підгарб'я. Але він взявся уміло і по батьківськи до праці над вихованням молодого покоління, до дітей шкільних і поволи зеднував собі симпатію у них, а через них у їх матерей; зачав робити переломи над „Переломами“ в рядах і душах молодого покоління парохії і треба сказати з деяким успіхом, бо підготовив ґрунт під місію. — Решта, що дав би Бог — може зробили наші золотоусті Місіонарі своїми переконливими і зі серця і душі пливучими проповідями. Місцевий нарід як і зі сіл Биківці, Залуж, Війське, Заславе, Загіря, Залутинь, Сторожі, Дубрівка, Трєпча і Межиб'їд масово брав участь в місії і з запертим віддыхом слухав духовної науки. Масові сповіди і святі Причастя це німі але наглядні свідки навертання на правдиву Божу путь. — Вершком св. Місії це величавий похід взірцево зорганізований ОО. Місіонарями, многотисячні маси нашого народу з хрестом вулицю Вільховець аж на болоння Сяну під мостом і назад до церкви продовж 2 км. в неділю дня 10 травня при гарній сприяючій погоді, це справді тріумф Христа над російським комунізмом та сектан-

ством, 36 Христових прапорів, 8 священників Українців сусідів, що помагали сповідати з о. дек. Цегеликом на чолі, з мельодійними церковно-народними піснями зробили без сумніву велике вражіння так на місцевих людей як теж на глядачів зі Сянока на мості. Свята Місія мала повний успіх, а о. парох морально нагороду за свій труд і працю, бо час Місії у Вільхівцях — це час відродження парохії до нового християнсько-католицького життя — це час пробудження народнього українського духа з часів декана і пароха Вітковича з Яворова, якого тлінні останки спочивають під камінним пам'ятником біля гарно розмальованої його старанням в українській душі вільховецької церкви.

Цього відродження й успіху зі серця бажаємо з посвятою працюючому о. парохові, а ОО. Місіонарам — за їх чудові проповіді щире Спаси Бог. — Учасник Місії.

З ПРОСВІТНО-КУЛЬТУРНОГО ЖИТТЯ.

Аматорський Гурток при Кружку „Сільського Господаря“ в Вороблику кор., відіграв в квітню ц. р. дві комедії: „Турецькі Старости“ і „Семе не кради“.

Саля в громадській домі була битком набита громадянами обох Воробликів і Лядина. Аматори вивязались зі своїх роль вповні задовляючо — оплескам не було кінця... Обсада „Турецьких Старостів“: М. Палиця (Клим), М. Копчаківна (Мотря), Марійка Копчаківна (Орися), А. Тупяківна (Уляна), Семен Олексяк (Петро), Д. Костельний (Улас), М. Копчак (Панас), Н. Вархоляк (Степан), М. Войнар (Демид), І. Війтик (Терешко), Р. Романчук (Шинкар) і Ст. Копчак (Свирид).

„Семе не кради“: Р. Романчук (Мотьо), С. Пельц (Сура), Вл. Кончак (мале жиденя), П. Турковський (війт), Т. Костельний (Семен), С. Олексяк (Тарас), Ст. Копчак (Танаско), П. Каршневич (Іван) і Ос. Буряк (циган).

На літо, Ам. Гурток підготовляє „Іхав стрілець на війноньку“.

Чмелик.

ВІД АДМІНІСТРАЦІ.

Шановні Післяплатники! Взиваємо Вас скоро вирівняти свої довги за побраний часопис. Таке зволікання влат є недопустиме, бо воно руйнує наше видавництво, що тепер якраз мусить зміцнити свою діяльність з огляду на дальший московський і большевицький наступ на нашу Церкву й наш народ.

Братам у Заморській Країні.

„Ти віддав нас на погорду сусідам нашим і на посміховисько тим, що кругом нас. Зробив нас поговіркою між народами, щоб люди хитали головами.“
(Псалом XLIII).

Ми будемо посміховищем? Люди будуть хитати головами? О, ні! Того не буде. Ти Боже ще зовсім не покинув нас. Ти дав нам нову заповідь. Заповідь любови. Вона є підвалиною наших змагань за краще завтра. Вона лучить серця усіх братів свідомих Українців. Любов, це золота ниточка, що вяже чесно-го чоловіка навіть на віддалі моря з Рідним Краєм, часто осолоджує йому час злиднів і спонукає думати про своїх нещасних братів. Ця любов проявляється не у пустих фразах, але у дійсних вчинках. Тож наші Брати з Америки не забули про оплакане становище односельчан Лемків з Пантної, Горлицького повіту. На заклик Пантнян вибрали вони зараз комітет. У склад комітету увійшли:

В. Лепак — голова, Михайло Тарбай — касієр, Андрій Бископ — секретар; заступники: Ст. Лепак (старший), І. Павлик і Мих. Унія. Він займає збіркою. Жертводавці: 69. Ук. Роб. Союз 50 дол.; братство св. о. Николая 10 дол.; Михайло Унія, Кость Унія, Явкіля Бископ і Анна Шкирпап по 5 дол.; Іван Базарник 3 дол.; о. Ст. Побуцький, Андрій Бископ, Іван Павлик, Іван Лепак, Ст. Лепак (молод.) і Мих. Єжвак по 2 дол.; В. Лепак, Ю. Вольняк, А. Бископ, С. Лепак (страшний), М. Тарбай, Ст. Тарбай, Юстина Гутер,

Ст. Глива, Юлія Голиборода, Антонина Тарбай, Марія Тарбай, В. Базарник, Я. Підлипчак, І. Тиханич, П. Смарж, А. Вишовський, М. Клімчевич, Онуфер Баран, П. Шевчук, І. Комарницький, І. Дрончак, І. Намісник, А. Вільчинський, Ст. Чарамияський, І. Бігуняк, Р. Мозоля, Т. Іванченко, М. Мовчан і М. Вольняк по 1 дол.; А. Герлянович, М. Семаницька, Г. Оленків, І. Марджинський, Гр. Качаняк, І. Коковський по 50 цент. і Ан. Фалат по 25 цн. Разом зібрано 127 дол. і 25 цн. До Пантної вислано 100 дол. Комітет працює далі для загального добра.

Щиру подяку складаємо вам працівники на національній ниві, Брати односельчани. Ви линете душею не лише до наших гарних пір, чудової лемківської природи. Ви полюбили цілим серцем Велику Рутну, свою Батьківщину.

Брати! Будьте непохитні. Пам'ятайте, що ми дочасні, а слава України вічна.

Пантнянці не змарнують Вашої граці. При допомозі Вашої матеріальної допомоги розсвітатимуть зерно правди, ширити просвіту.

„Боже заплаць“ Дікуємо Вам ще раз щиро. Коли всі й завжди будемо собі з любов'ю помагати не приспить нас жадне лихо, ніяка не доля. Тоді: „...мати усміхнеться. Заплакана мати!“

І оживе добра слава,

Слава Україні

І світ ясний не вечерний

Новий засіє...”

(„Послання“ Шевченка).

Виділ Кооперативи в Пантній.

ПАМ'ЯТАЮТЬ ПРО ЗАСЯНСЬКИХ БРАТІВ - УКРАЇНЦІВ НА ЛЕМКІВЩИНІ.

Кружок Католицької Акції Української Молоді в Церковних Бринцях, коло Вибранівки переслав через Адміністрацію „Українського Юнацтва“ у Львові нр. допомогово освітні цілі Лемківщини квоту 20 зол.; гроші передано до Адміністрації „Нашого Лемка“.

Відчити з рамени Кружка „Рідної Школи“ у Сяноці. Дня 10 травня ц. р. відбулися 2 відчиги на тему: Завдання „Рідної Школи“, зі спеціальним узягдненням про значіння дитячих садків, а це у Прусіку у новооснованому Кружку „Р. Школи“ реферував Голова К. „Р. Ш.“ Д-р Степан Ванчицький та в Дол. Согореві реферував Мр. Лев Букатович. Рішено докласти всіх старань, щоб у них селах уладити дитячі садки.

Новосільці — Кобзареві. Дня 10. травня ц. р. відбувся заходом чит. „Просвіта“ у Новосільцях концерт у честь Тараса Шевченка. Прегарно виведні всі точки програми вказують на те, що багато праці в її виконанню вложив місцевий парох о. Степан Менцінський, а це в ролі голови читальні й диригента хору. Щерть виповнена саля, свідчила про культ. освітний позем села. На концерті було рівнож багато до-околичних гостей. Честь Вам Брати з Новосільців!

Хочете стало мати свій власний часопис — присилайте передплату!

Серед ночі.

„Гей, а мій газда гультай, —
Гей зорівку він все пе,
Як приде до дому —
Ой, то мя бе, то мя бе...”

(Лемківська співанка).

Гррим... гррим... гррим!... — демиків Фесько Гуркачів колінами й п'ястукіми до двер, аж ся заліпи одривали зб шкіні. Дурков і проклинів на чім світ стоїт, аж му зо злости гамба назіпак перебакярилася.

— Отверяй раз-два двирі стара холеро, бо як ні — то тя зараз на шматки розорву. Ти звап'аро соб'ача, мерзенице якаси, то ти си мислиш, же я маю сім годин під дверями стояти? Почкай, ти мя іщи попам'яташ, як ся дістанеш г мої руки!

— Йой кар'онько Божа! Юш мі конец приде з тим пиячиском. Вічні висіджат в ного Шідляга і хлеще шпїритайчиско, а як прилізе до-

мім, то такі бревєрні вироблят, же мало ся не знудит. О-о, тепер гас приліз п'яний і примцїє до двер, як — нех му пек!

То так Євка бесідувала сама до себе, як ішла двері отверяти. Одсунула засуву, а сама в ногі, — хотїла втікнїти на другі двері.

Еге, почкай си! Перед Феськом то не так втікнїти — як ся кому здават. Він, як ино розпїстит свої кольцаби, то на місци з'їмат. Може Євка зробила з пят кроків, а він скочив зо два рази і юш ей має в руках. Хопив за волюю, сіпнув так, аж ся завернула і зараз: тріс, тріс, тріс, по за вуха; ино їй голова хляпкала з бока на бік.

— Йой, йой, йой!... Та за што?...

— Іщи ти нерехт? Іщи будеш до мене паю роздзявляти? То, на маеш іщи раз, іщи раз і ищи раз!

— Йой, люденько́ве Боскі — ратуйте! Та штом ти видна, за што мя так катїєш? У-у-у...

— А-а, маеш! Жибиc пам'ятава, жибиc знава, як маеш газду шанувати. На! На!...

Докаль бив рукамі то рукамі, а потім копав, як яку звирину. Як ей натовкся тільки, што сам хотїв, хтоди ей пустив.

Вилетїла на двір. Г вухах їй шумїво-гінчаво, а тіво пекво, якби го огнем обсіпов. То од Феськових т'ястуків і копняків так.

Вітер розмервив їй волося, пірвав висіпаной і понос го деси межі пвоти.

— Пташки на гніздо го позберают. — подумала си й до сусїда пішва ночувати.

Тепер Фесько з бітисками зачинат „командерувати“. Він свужив при воську іщи за небіщика цисаря й то не дебуд, ино аж г Відни. Навет дістов мидадь — з чистої мїди — за файной справування і до гнес ховат го в скрини. Він іщи егзерцирку добрий пам'ятат і як

Шукаймо правди й краси в українській літературі.

„СЛОВО О ПОЛКУ ІГОРЯ“.

Українне положення нашої землі, що її доля поклала на грані двох світів, Європи й Азії, мало для неї дуже болючий наслідок. Наражена на залив диких, степових орд, що їх раз-у-раз викидала зі свого лона Азія, Україна мусіла безнастанно кривавитися в боротьбі з ними за своє незалежне існування. По черзі приходили Авари, Хозари, Печеніги, Торки, Половці, Татари. Кожній свій крок значили згарищами людських осель, кровю й трупами мільонів українського населення. Де ще недавно цвіли сади, шуміли лани, кипіло повним розгоном життя, там після кожного такого нападу лишалися завмерлі пустарі, на яких жирувало гайвороння.

Нічого дивного, що це відвічне лихоліття українського народу нашло свій відгук в його мистецькій творчості. Часті походи українських князів, що заганялися далеко в степи й громили кочовища степовиків, мусіли найти свій відгомін і в письменстві. Вправді до наших часів небагато доховалося пам'яток давньої української літератури. Вони загинули за віками, бо з упадком української держави в нікого не було спеціального інтересу їх зберігати. (Чужинці дбали про збереження пам'ятників своєї культури). До наших днів переховався тільки один твір та за те мабуть найкращий, що називається:

ино приде в ночі п'яний, то зараз „командерує“ гітисками.

І тепер ино пустив Євку, то зараз до гітисків загердеков:

— Авф! Буде муштра!

На таку команду, шиткі одразу позривалися: Васько, Іван й Андрій скочив з пеца, а Магда й Марина з вави. Шиткі поставали коло стова. Фесько „командерує“ — аж ся курит: то на право, то на ліво, то падати каже, або скакати; страх што видумує! А все му дашто недогбда.

Тоди бере до рук ремін парит і гараче шиткіх так, што аж страх позирати. Потім гет на двір виганят. Дітиска до сусідів ідут ночувати.

А на другий ден сусіди бесідували:

— Чулисте? Фесько знов „командерує“. Шибиняк!

— Ба, то шиткой тото проклята шпіритайка робит. — повідали друзі.

Петро Попередній.

„Слово о полку Ігоря, сина Святослава, внука Олегового“.

Темою „Слова“ є похід князя Ігоря на Половців. Половці, це степова орда, що прийшла на Україну з Азії в 1061 р.

Першим наскоком поконали вони князя Всеволода, а в 1068 р. побили трьох Ярославичів над рікою Альтою та страшно пограбили українські землі по обох боках Дніпра. З того часу з горою півтора століття шарпали вони раз-у-раз Україну. Українські князі повели при кінці XII. віку однозгідний виступ, ширшезакроєну протиполовецьку кампанію. Вона почалася з невдачного походу половецького хана, Кончака на Україну в 1184 р. Українські князі не то що його прогнали, але запустилися в половецькі кочовища та сильно їх попустишили. В липні того самого року пішли українські князі походом на Низ і за рікою Орелею розгромили Половців, набравши багато добіч і полону. Героєм походу був київський князь, Святослав. До неволі дістався половецький хан Кобяк, що „упав навколішки в городі у Святославовій гридниці“.

Не міг подарувати такої зневаги Кончак. Весною 1185 р. рушив у друге на Переяславщину, але зновже розгромили його біля Хорола українські князі Святослав та Рюрик.

Воєнне щастя й блискуча слава, що нею нераз вкрився київський князь Святослав, спонукали інших князів пошукати й собі щастя, слави та добічі на половецькому полі.

В квітні 1185 р. чотирьох молодих українських князів: Ігор Святославич, князь новгородсіверський, Всеволод, князь трубчевський, Володимир, князь путивельський і Святослав, князь рильський, рушили проти Половців у степи. Цей саме похід ляг в основу найкращої перлини українського письменства, що дійшла до нас із княжих часів.

Починається „Слово“ з надхненного заспіву:

„Чи не добре булови нам, браття, Старосвітським ладом заспівати Про лицарський похід, про завзяття Князя Ігоря?“.

(Переспів Б. Лепкого.)

Відтак згадує поет про великого співця віщого Бояна, що то помянувши невзгоди часів мядулих, пускав десять соколів-перстів на стадо лебедине струн та співав пісню то про старого Ярослава, то про

Сміливого Мстислава, то про гарного Романа Мстиславича.

Нещасний похід попереджає зловіщий знак — соняшна затьма. Та проте не злякала вона Ігоря. Гордо мовить князь до своєї дружни:

„Браття годі!

Лучше згинемо всі у поході,
Лучше зложимо голову в полі,
Ніж будемо каратись в неволі.
Відігнемом ми коні з припону
Й помчимося до синього Дону,
Щоб шеломом води там зачерти,
Або копе зломити, й умерти“.

(Переспів Б. Лепкого.)
(Докінчення буде).

Моє родинне село.

На горбочку старенька Церковця,
Коло неї дуб високий —
Тут я пізнав Бога любити,
Магініі Божій у дарі цвіти приносити.
Понице в садочку моя —
Рідна хатина,
Вона мені люба —
Як ціла Лемківщина.
Не знаю чи, де краще —
Як тут, де я родився;
Де я бігав з соколяриками
По широкім вигоні.

Тут мене мати навчала
Рідний край любити;
Вона мені вказала
Шлях, щоб не смів блудити.

Теодор Яворський.

Надіслані книжки.

Володимир Лопушанський: „САДОК ВИШНЕВИЙ КОЛО ХАТИ“, 1 частина драматичної трилогії — Чорна Колиска. — Видавництво „Українська Культура“, Львів, ул. Домініканська 11. I. п. Це черговий випуск театральної бібліотеки „Української Культури“ під ред. А. Чорніти та разом перша того рода песа, що виводить на сцені родинне життя в кріпацькій хаті Шевченків і підсвідому туту 9-літнього Тараса за вилеліяннями в своїй дитячій душі козаками-местниками, які мають повстати з могил і воскресити Волю України.

Вона ще й тим цінна що в 13. яві (стор. 14—16) старенький дідусь разом з унуками молих Господа, щоб дав силу терпіти знущання та визволив поневолену Україну з московського ярма.

Кожний Аматорський Гурток на Лемківщині повинен виставити на своїй сцені цю вартісну й освідомляючу песу.

Евген Гринишин: КРИВАВИЙ ЗБРУЧ. Перемишль, 1936. В-тво „Самотужки“, стор. 45. 16". Збірка 10 нарисів з сільського побуту, з війни та трагічні моменти з большевицького життя. Ціна книжечки 60 гр.

Антін Лотоцький: ІСТОРИЧНІ Оповідання. Львів, 1933. В-во „Світ Дитини“, стор. 64, ціна 60 гр.

Олесь Чмелик: БОГДАНЧИК-ПУСТИНЧИК. Львів, 1935. В-во „Світ Дитини“, стор. 44, ціна 40 гр.

Замовляти в Адм. „Нашого Лемка“.

Присилайте дописи і вістки, що діється у Ваших сторонах.

Правдива пригода.

Дивні, нерідко дуже дивні пригоди приключаются людині, але такої пригоди як саме раз мені трапилася — ще мабуть ніхто не мав.

— Був сірий, мрячний вечір. На небі ні одної зірки не було видно. Чорним покривалом нависли хмари над землею. Всюди царила тишина, понура, непривітна.

Повільно ішов я селом, з напруженням вдивлявся у вечірню темноту. Та коли я опинився біля Семенової хати, то побачив таке диво, що хіба в кошмарних снах можна його побачити. Зі землі підвелася якась чорна великанська постать, випрямилася і простягнула здоровенні лали.

...Чалап — чалап...

Це вона, ця чорна постать — поступила ногою раз й другий і опинилася біля мене.

Злющими вогниками горіли її погані очі, витягнула лапи; хотіла зловити мене в свої обійми.

Я подався взад, — постать, ще скорше за мною. — Ов погано! Вже досягає мене лапою. Вмить метнувся я у бік, під ногами знайшов камінь, хопив у руку, замахнувся і бах! — в самі груди поцілів чорну постать.

О диво! — Камінь наскрізь перелетів через її груди, а вона навіть не захиталася, лише з її лави вирвався пронизливий регіт. Відтак забелькотала:

— Гов панцю! Каменем хочеш зі мною боротися? — Гі-гі-гі... така зброя — до нічого; сам бачиш, що її не боюся. Гі-гі-гі!

...Що за диво? — Це певно буде якась столітня відьма, зі заклятого замку. — подумав я і крикнув:

— Хто ти?

А вона мені бундючно відповідає:

— Я селянська біда!

Еге! Трохи прояснилося мені в очах, бо вже бодай знаю, з ким маю до діла. — Зачинаю з нею по доброму балакати:

— Всевладна володарко бідо! Коли вже довело нам стрінутися разом, то позволь по ширости поговорити з тобою. Скажи — будь ласка, — що ти тут робиш у селі?

— Гі-гі-гі, що за немудре питання. — Що я тут роблю? — Хіба ж сама моя назва: „я селянська біда“ — не вистарчає тобі?

— Ну, хай там! Але чому ти так немилосердно вхопилася села? Чому не підеш собі до міста, не візьмешся там... ну, хоч би й до жидів? О-о, там чимале поле мала б ти до пису, бо в жидів кишені тугенько

набиті, тай черевка в них гарні вирости.

— Ого, ти думаєш, що я сама цього не знаю? — Добре знаю! Але я жидів боюся.

— Ов аж так! Чогож?

— Еге, бачу: тягнеш ти мене за язик, але нехай! — зібралось мені на ширість, то й все тобі розкажу. Слухай. — З жидами то трудна справа; до них я ніяк не можу добратися, бо в них є така зброя, якої я боюся й перед нею утікаю.

— Щож то за зброя? — счудувався я. Та-ж перед хвилиною ти казала, що камене не боїшся, то й друга зброя мабуть теж тобі не страшна.

— Є, є, така зброя, якою мене можна прогнати. Хочеш знати яка?

— То спокійно слухай: Жиденя, як іще мале, то його вже вчать: читати, писати, рахувати... Як воно підрасте, то знов інші науки побирає; тоді вчать його: „гешефти“ провадити, едности триматися, свого шанувати, обстоювати за своїм, „гоїв“ дурити, шпіритайкою їм голови затуманювати...

— Ой так...

— Ну, певно, що так! Бо чи ти бачив коли пьяного жиди, щоби він перевертався десь під плотом у болоті? — Знаю, що напевно ні! О, вони за мудрі на те, щоб отрую жльопати; це тільки „гоїв“ хочуть тим ушасливити. — А коли б мені часом десь удалося зловити жиди в свої обійми, то він наробить стільки крику — „гевалт“ у, що зараз всі почують та прийдуть йому на підмогу. А з гуртом, де єдність, де серця одним бажанням горять, де мізги одною думкою палають, що зроблю, — га? — Нічого. Тепер ти догадався яка то зброя, що я її боюся? — Це свідомість й єдність.

Тут в селі, того всего немає. Тут як одного бють, то другий сміється в кулак, ще й каже: добре йому так! Тут такі люди затуркані, що можу з ними робити, що тільки схожу. Я тут правдива пані-володарка, бо люди не знають, як зі мною боротися. Аж сама дивуюся, що вони такі темні, — від дитинства не хочуть учитися. Подумай лише: у селі, то змалку такому Івасеві, Митрусеві, чи там Петрусеві кажуть: гусей пасти, пізніше телят, ще дальше — корови. Он тоді такий синок учиться таких наук: як яйце вкрасити, файку закурити, комусь каменем голову розбити, — от хоч би й ти тепер — каменем до мене бухнув. — Як такий синок вже на па-

рубка виросте, то до грубших річей забирається. Він з комори збіжжа витягне, зі стайні курку і так дальше, щоб тільки вдалося. За те він собі горівки купить, добре впеться — аж носом землю буде рити, порядно ножем когось поріже, вночі по селі буде викрикувати, — бо він парубок! До науки не візьметься, бо деж би він собі тим голову морочив.

І так мине молодість Івася, вже господарем Іваном зістав. Зачинає господарити, а властиво капарити, бо деж би він порядно господарити навчився.

Тут біда, ще ближче приступила до мене і аж закричала:

...Ой-га, ще мало того всего!

Скільки тут ненависти, суперечок, процесів... Чи мало таких, що на своє рідне плюють, в чужих ласки забігають, ворогам до ніг падають, а рідного брата на шибеницю повели би. Які погані звичаї тут вкорінюються, та привички. Просто голови люди потратили і ріжним баламутам-киринникам дають себе за ніс водити. Нарікають: біда в нас, біда! — а самі тягнуть мене до своїх хат...

...Ага! Ще одно забула би тобі сказати. Знаєш, декуди починають стрічати щораз більше таких людей, що до рідних книжок і часописів заглядають та черпають звідтам знання. О-о... того то я боюся, бо як люди змудріють, — то я тоді мушу забиратися геть зі села.

...Фу-фу-фу... потягнула біда своїм носиськом і заверещала:

— Ой, та й від тебе заносить тим книжковим духом, а я дурна, так розбалакалася перед тобою!...

Сказавши це, вихром пігналася поміж темною окутані хати; я сам зістався серед дороги.

П. Попередний.

Моя рідна хатина.

При дорозі садочок,
Доколя огорожа,
В середині рідний дімок
Пишається наче рожа...

У хатині віконця,
Стіни гарно вибілені,
Під вікнами грядочки
Квіточок, безліч зелені.

В тій хатині я виросла,
В тій любий світ пізнала,
Й тішусь нею, як весною
Ластівочка мала.

Гануся Тупяківна.

Належитість за передплату, за книжки, збірки на культурно-освітні цілі слати все на адресу: „Наш Лемко“ — Львів, ул. Зіморевича 3.

ЯК НИЩИТИ ГУСІНЬ НА ОВОЧЕВИХ ДЕРЕВАХ.

До глиняного або аглізного посуду набрати трохи розпалених вугликів. На ці вуглики дати потім трохи смоли та дві частини сірки (кінської); від того дуже курить. Цим димом окурювати знизу овочеві дерева, нападени гусіню. Окурювання треба переводити в дуже тиху погоду. Ще краще прикріпити посуд до довгої тички, щоб краще окурити дерево. Більша частина гусені скоро падає, а та, що лишається на дереві — твердне та гине. На такі роботи не треба жалувати часу, бо це вернеться сторицею з овочами.

НЕ КУПУЙМО ЦЬОГО, ЩО САМИ МОЖЕМО СОБИ ЛЕГКО ЗРОБИТИ!

Подаємо дуже добрий та дешевий спосіб, як виробляти чорнило до чоботів, пасту до черевиків та шевський віск. Щоб одержати добре чорнило (шварц) до чоботів, до упряжи, до пасів, треба купити в складі фарб 10 дкг англійської саджі та 40 гр., 5 дкг терпентини (на полизок) за 8—10 гр. і 5 дкг пчільного або земного воску.

В посудину кладемо віск, топимо його на прикритому вогні (щоб не заплівся), до розтопленого воску вливаємо терпентину та разом вимішуємо. Окремо в 1 л. води заготовлюємо сажу (може бути також сажка з комина, але з м'якого дерева — липа, юсика, тополя, сосна) та цю гарячу рідину зливаемо до розтопленого воску з терпентини — вимішуємо добре та наповнюємо відтак окремо до цього зладжені коробочки, тощо пуделка.

Знову на 1 кг. доброї пасту треба 1/2 кг. доброго машинового олію (за 30 гр.), 25 дкг. рицинового олію (за 50 гр.), 15 дкг. воску (за 15 гр.), 5—10 дкг. терпентини (за 10—15 гр.) — залежно від цього, яку хочемо одержати пасту — до білої не треба саджі, до жовтої додаємо 2 дкг. жовтого порошку (за 5 гр.), до чорної 5 дкг. англійської саджі. Це все заварене на вільнім вогню (але прикрито!), наливаємо в порожні бляшані коробочки, пуделка з пасту та якщо здремо фірму на пуделках — вільно такі зужиті пуделка — тепер заповнені нашою пастою, продавати.

Шевський віск робиться зо звичайного воску — по перетопленню буде жовтий — або чорний, як до

перетопленого воску докинемо дещо саджі.

Безперечно, що такі вироби будуть кращі та певніші, не буде так шкура у чоботях тріскати, паси, упряж буде чиста, м'яка, не буде вигнівати та витікати коней.

Направду шкода кожного сотика, виданого в жидівські руки.

Уживайте лише

знаменитої цикорії „ЛУНА“, здорової підмінки кави „ПРАЖІНЬ“ і солодової кави „ЛУНА“, виробів Української Кооп. фабрики „СУСПІЛЬНИЙ ПРОМИСЛ“ Львів XV., вул. Церковна 2.

ПОВЕСЕЛЬМОСЯ КАПКУ.

НАШІ ДІТИ.

— Івасю, уважай, чи нема в твоїм яблуку хробака: бо можеш його легко зісти.

Івась: Е, най там собі хробак сам уважає, щоби я його не зів.

—

— Татусю, термометер вправ.

— Багато?

— Ні не багато, яких півтора метра, але розбився.

—

НЕВДОВОЛЕНИЙ ПАНОК.

Панок з фільварку послав свого сина до школи, накладав на школу великі суми грошей, але син не хотів вчитися.

— Гай, гай, — кілька то корів пішло вже на того бика та годі вивести його в людей — нарікав панок перед сусідом.

—

КАК ТВОЯ ФАМІЛІЯ.

До адвоката в Горлицях прийшов селянин зо села в справі свого майна. Адвокат, знаний руснак питає газду: Как твоя фамілія?

Газда лише здвигнув раменами, бо не знає, що адвокат хоче.

Це озлобило гадуката, тому репетує: Как тебя на імя? Ну!

Газда: А как тобі на голову!

—

У Старому Санчі на Лемківщині збанкрутувала велика фабрика кожухів, що zatrudнювала 100 робітників. І знову буде більше безробітних.

Рідношкільна нарада.

Рідношкільна нарада. Кружок Р. Ш. в Сяноці на пражках Повітового Кружка, уладжує в дні 29 травня ц. р. о год. 10-ій у салі Народного Дому (біля Нар. Торговлі), рідношкільну нараду з програмою про виховання молоді, організацію „Р. Школи“ та дискусією. Побажанням булоб, щоби на нараду кожне село, кожне Товариство вислало своїх відпоручників та ближче заінтересувалося рідношкільними справами.

—

Театральна вистава в Явірнику. Новооснований Кружок „Рідної Школи“ в Туринську, починаючи свою працю, дав уже крім театр. вистави у себе також і три комедійки у Явірнику, а саме „Сатану у бочці“, „Свідки“ та „На перші гулі“. Є це перша театральна вистава у Явірнику! Сподіємося, що незвичайно добра гра аматорів туринського гуртка „Рідної Школи“ заохотить також і свідомих громадян з Явірника, що вже у короткому часі оснують також у себе Кружок „Рідної Школи“ Зважимо, що мимо великих ріжних перепоп, сая була виповнена по береги гостями, які з вдоволенням провели той час на приємній мпрезі.

Всі письма й листи адресуйте: „Наш Лемко“ Львів, Зіморевича 3.

Купуйте тільки найкращі шевські кілки ДЕНДРА

Фабрика у Львові

вул. Потоцького ч. 58 а.

Добру виплату за молоко можуть забезпечити Вам тільки великі Районові Молочарні,

Тому вступайте в члени Районових молочарень організуйте їх і ведіть по вказівкам

„МАСЛОСОЮЗ“

Збувайте весь лишній набіл і купуйте потрібне молочарське приладдя тільки через

„МАСЛОСОЮЗ“

Вказівки й поради щодо організованя кооперативного молочарства і закупки приладдя уділює „Маслосоюз“, Львів, вул. Б. Гловацького 23.